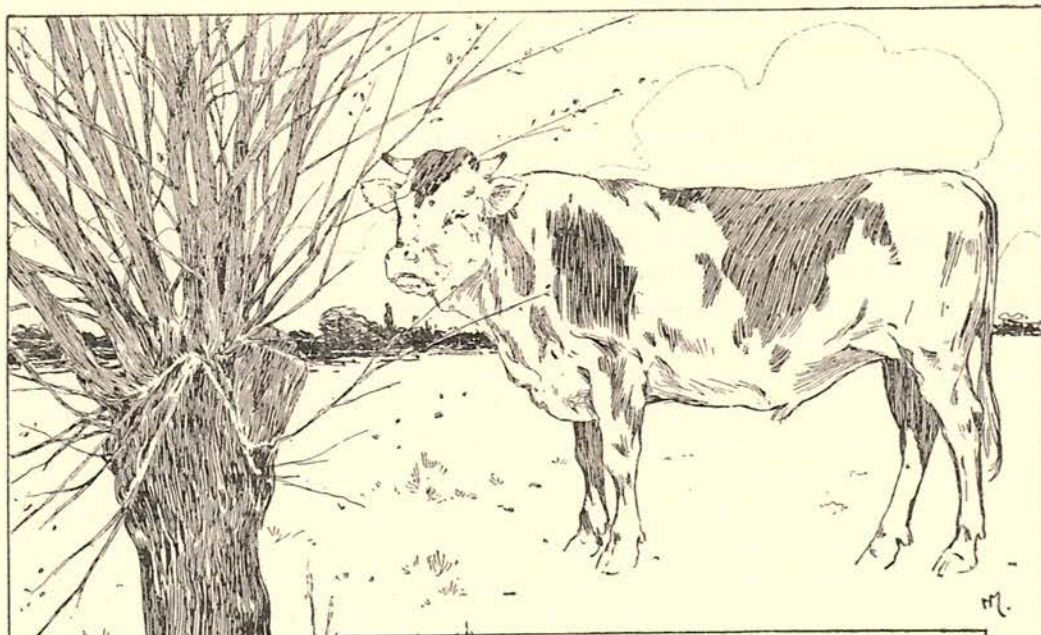

Жаба и волъ.

(Басня — по Крилова).

Една жаба видѣла волъ и този часъ
Започнала да се напъва, да се пери
И, завистливка тя таквасъ,
Надула се чакъ съ вола да се мѣри.
„Ей сестро, я кажи, нали го стигамъ вечъ?“
На друга жаба казва. — О, далечъ му края,
Отвърща тя. „Гледай! Сега свѣта ще смая!
Е какъ?“

— Не ще е скоро. Много, много си далечъ!
„Ами сега?“ — Все сжщото.

Пъхтѣла що пъхтѣла
Познайницата наша, доклѣ — квакъ —
Отъ напънъ се прѣснала и въ тинякъ
Безславно, жабешки умрѣла.

Ранъ Босилекъ.

